

produktów leczniczych dostępnych tylko na receptę, jeśli informacje te są dostępne na owej stronie wyłącznie dla tych osób, które zamierzają je uzyskać, i jeśli rozpowszechnianie to polega jedynie na wiernym odtworzeniu opakowania produktu leczniczego zgodnie z art. 62 dyrektywy 2001/83 zmienionej dyrektywą 2004/27 oraz na dosłownym i całkowitym odtworzeniu ulotki lub streszczenia cech charakterystycznych produktu zatwierdzonych przez władze właściwe w dziedzinie produktów leczniczych. Na tego rodzaju stronie internetowej jest natomiast zabronione rozpowszechnianie takich informacji dotyczących produktu leczniczego, które zostały przez producenta wyselekcjonowane lub ukształtowane w sposób odmienny, gdzie można to tłumaczyć wyłącznie celem reklamy. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy — i w jakim zakresie — działania stanowiące przedmiot zawieszki przed nim sprawy stanowią reklamę w rozumieniu dyrektywy 2001/83 zmienionej dyrektywą 2004/27.

(¹) Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 3 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy — Rzeczpospolita Polska) — Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeciwko Tele2 Polska sp. z o.o., obecnie Netia S.A.

(Sprawa C-375/09) (¹)

(Konkurencja — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 5 — Nadużycie pozycji dominującej — Uprawnienie organów ochrony konkurencji państw członkowskich do stwierdzenia braku naruszenia art. 102 TFUE)

(2011/C 186/06)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Strona pozwana: Tele2 Polska sp. z o.o., obecnie Netia S.A.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Sąd Najwyższy — Wykładnia art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 WE (Dz.U. 2003, L 1, s. 1) — Nadużycie pozycji dominującej — Uprawnienie organów ochrony konkurencji państw członkowskich do stwierdzenia w drodze decyzji, że art. 82 WE nie ma zastosowania do praktyk handlowych danego przedsiębiorstwa

Sentencja

1) Artykuł 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu należy interpretować w taki sposób, iż wyklucza on możliwość wydania przez krajowy

organ ochrony konkurencji decyzji stwierdzającej brak naruszenia art. 102 TFUE w sytuacji, gdy w celu zastosowania tego postanowienia organ ten bada, czy spełnione zostały przesłanki tego zastosowania, a następnie uznaje, iż nie doszło do nadużycia pozycji dominującej.

2) Artykuł 5 akapit drugi rozporządzenia nr 1/2003 podlega bezpośredniemu stosowaniu i niezgodne z nim jest stosowanie przepisu prawa krajowego nakazującego zakończenie postępowania prowadzonego na podstawie art. 102 TFUE w drodze decyzji stwierdzającej brak naruszenia tego postanowienia.

(¹) Dz.U. C 297 z 5.12.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Paris — Francaja) — Prunus SARL i Polonium SA przeciwko Directeur des services fiscaux

(Sprawa C-384/09) (¹)

(Podatki bezpośrednie — Swobodny przepływ kapitału — Artykuł 64 TFUE — Osoby prawne mające siedzibę w państwie trzecim — Posiadanie nieruchomości położonych w państwie członkowskim — Podatek od wartości rynkowej tych nieruchomości — Odmowa zwolnienia — Ocena w odniesieniu do krajów i terytoriów zamorskich — Zwalczanie oszustw podatkowych — Odpowiedzialność solidarna)

(2011/C 186/07)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de grande instance de Paris

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Prunus SARL i Polonium SA

Strona pozwana: Directeur des services fiscaux

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal de grande instance de Paris — Wykładnia art. 56 i nast. traktatu WE — Podatek od wartości rynkowej nieruchomości położonych we Francji — Zgodność z traktatem przepisów krajowych zwalniających z tego podatku osoby prawne,

których miejsce faktycznego zarządu znajduje się we Francji lub w państwie członkowskim Unii Europejskiej, lecz uzależniających uprawnienie do tego zwolnienia w przypadku osób prawnych, których miejsce faktycznego zarządu znajduje się na terytorium państwa trzeciego, od istnienia konwencji o pomocy administracyjnej zawartej między Francją a tym państwem w celu zwalczania oszustw podatkowych lub unikania opodatkowania, albo od istnienia umowy międzynarodowej zawierającej postanowienie zakazujące dyskryminacji ze względu na przynależność państwową — Odmowa zwolnienia dwóm spółkom z siedzibą na Brytyjskich Wyspach Dziewiczych — Obowiązek zapłaty podatku przez dłużników solidarnych będących osobami prawnymi z siedzibą we Francji

Sentencja

Artykuł 64 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że art. 63 TFUE nie stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, obowiązujących w dniu 31 grudnia 1993 r., na mocy których zwalnia się z podatku od wartości rynkowej nieruchomości położonych na terytorium jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej spółki mające siedzibę na terytorium tego państwa, przy równoczesnym uzależnieniu takiego zwolnienia w odniesieniu do spółek mających siedzibę na obszarze jednego z krajów i terytoriów zamorskich od istnienia konwencji o współpracy administracyjnej zawartej pomiędzy tym państwem członkowskim a tym terytorium, mającej na celu zwalczanie oszustw podatkowych i unikania opodatkowania lub od okoliczności, by w oparciu o umowę międzynarodową zawierającą klauzulę niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową wskazane osoby prawne nie mogły podlegać wyższemu opodatkowaniu, niż to, któremu podlegają spółki mające siedzibę na obszarze tegoż państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom — Zjednoczone Królestwo) — Shirley McCarthy przeciwko Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-434/09) (¹)

(Swobodny przepływ osób — Artykuł 21 TFUE — Dyrektywa 2004/38/WE — Pojęcie beneficjenta — Artykuł 3 ust. 1 — Obywatel, który nigdy nie skorzystał z prawa do swobodnego przemieszczania się i zawsze przebywał na terytorium państwa członkowskiego swojej przynależności państwowej — Wpływ posiadania przynależności państwowej innego państwa członkowskiego — Sytuacja o charakterze wyłącznie wewnętrznym)

(2011/C 186/08)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Shirley McCarthy

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Supreme Court of the United Kingdom — Wykładania art. 3 i 16 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. L 158, s. 77) — Pojęcie „beneficjenta” i „legalnego pobytu” — Obywatel brytyjski mający także irlandzką przynależność państwową, który spędził całe swoje życie w Zjednoczonym Królestwie

Sentencja

- 1) Wykładni art. 3 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy dokonywać w ten sposób, że dyrektywa ta nie ma zastosowania do obywatela Unii, który nigdy nie skorzystał z przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się, który zawsze przebywał w państwie członkowskim, którego przynależność państwową posiada, i który ponadto posiada przynależność państwową innego państwa członkowskiego
- 2) Artykuł 21 TFUE nie ma zastosowania do obywatela Unii, który nigdy nie skorzystał z przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się, który zawsze przebywał w państwie członkowskim, którego przynależność państwową posiada, i który ponadto posiada przynależność państwową innego państwa członkowskiego, o ile sytuacja tego obywatela nie obejmuje stosowania środków państwa członkowskiego skutkujących pozbawieniem go skutecznego korzystania z istoty praw przyznanych w związku ze statusem obywatela Unii lub stanowiących dla niego przeszkodę w wykonywaniu jego prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich.

(¹) Dz.U. C 11 z 16.1.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 5 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal — Zjednoczone Królestwo) — Ralph James Bartlett, Natalio Gonzalez Ramos, Jason Michael Taylor przeciwko Secretary of State for Work and Pensions

(Sprawa C-537/09) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Składnik „z tytułu przemieszczania się” zasiłku na utrzymanie w przypadku niepełnosprawności („disability living allowance”) — Oddzielne świadczenie — Specjalne świadczenie nieskładkowe — Brak możliwości eksportu)

(2011/C 186/09)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Upper Tribunal